

Асоціація «Новий Акрополь»
Філософський факультет КНУ ім. Тараса Шевченка
Інститут педагогіки і психології професійної освіти АПНУ
Державний університет театру, кіно і телебачення ім. І. К. Карпенка-Карого
Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАНУ
Інститут проблем сучасного мистецтва АМУ
Українська секція AICA (UNESCO)

ВИНИКНЕННЯ І СТАНОВЛЕННЯ ПРОБЛЕМИ, КОНЦЕПЦІЇ, ГІПОТЕЗИ

МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
17–18 грудня 2004 р.

Частина 1

Київ 2004

ЗМІСТ

Виникнення світу і еволюція Всесвіту	1
<i>Т. В. Гаврилюк.</i> Теорії походження світу в контексті ідеї надприродного	1
<i>А. Дружиніна.</i> Втілення космологічних уявлень українців у народний дерев'яний храм	3
<i>И. Н. Каменщикова.</i> С. Свежавски о необходимости созерцательной философии в работе «Святой Фома, прочитанный заново»	6
<i>А. Каменщиков.</i> Роль досократиков в становлении рационального мышления	7
<i>С. В. Капранов.</i> Космогоничний міф у японській традиції	10
<i>А. Мухин.</i> Классификация дхарм в философии йогочары согласно трактата Васубандху «Абхидхармакоша»	12
<i>Г. Ю. Носова.</i> Мераб Мамардашвілі про початок (становлення) свідомості	15
<i>Н. Радченко.</i> Особливості створення світу в гностицизмі	16
<i>С. А. Тоичкина.</i> Игровое начало постмодернистской стратегии моделирования мира	17
<i>Л. Л. Хандогіна.</i> Далечинь минулого у романі «Йосиф та його брати» Томаса Манна	18
<i>А. И. Чуличков.</i> Возникновение мира. Взгляд со стороны математики и мифологии	20
Становлення людини і людства. Еволюція свідомості	24
<i>А. А. Бадан.</i> Трансформація екологічної культури в Україні	24
<i>А. І. Берестовий.</i> Обрядові парадигми традиційних українських ігор	25
<i>Л. Н. Гармаш.</i> Міф архаїки та міф постмодерну: еволюція бівалентних структур свідомості	29
<i>К. В. Джеджеря.</i> Проблеми формування культури спілкування особистості	31
<i>Т. М. Заваженко.</i> Буття людини в сучасних соціо-культурних умовах за Ф. Джеймсоном	32
<i>К. Е. Зарубицкий.</i> Картина мира с точки зрения учения о должном	34
<i>І. Зубавіна.</i> Самовдосконалення як результат творчих зусиль	36
<i>О. В. Кіхно.</i> Генеза поняття «Геніальність» в європейській культурній традиції	38
<i>Л. Н. Козыменко.</i> Мифологический ренессанс в антиутопии	40
<i>С. В. Коновець.</i> Дослідницька поведінка як прояв креативності особистості	42
<i>Т. І. Орлова.</i> Патерни в семантиці сучасної культури	44

різних культурутворень, абсолютно мирне співіснування елементів «класики» і «попси», незкінченна перетасовка всіх часів з усіма широтами на одній горизонталі. І головне — спростування принципу «третього не дано», відкидання закону «або-або» на користь всеядному «і, і». Таким чином, десакралізувалася проблема людського Вибору, неминучості жертви. Так Борис Парамонов у своєму знаменитому публіцистичному «Что такое постмодернизм?» стверджував, що питання «Що краще: написати «Або-або» чи одружитися з Регіною Ольсен?» є релевантним тільки для модерної людини — для постмодерної: звісно, і одружитися, і написати». Трагічність світу скасовується як анахронізм.

Проте наведений принцип «і, і» — не має нічого спільного із діалектичним подоланням протилежностей. Це ажніяк не інтенція синтези — навпаки, це принципова легітимація еклектики, яку можна вважати ще одним з невід'ємних атрибутів постмодерну. Постмодерн не жадає жодного сполучання непеєднуального, знаменитого *coidentia oppositorum*, про яке так натхненно йдеться в текстах Мірча Еліаде як про глибинну трансцендентну спрагу міфічної свідомості. Континуальність — не постмодерна чеснота. Його влаштує мікс, коллоїдний розчин, повна гетерогенність, «нерозмішаність», складеність.

Можна стверджувати, що постмодерні настанови світосприйняття задають певні умови можливості наближення до «нової міфології», необхідність з'явлення котрої провіщена ще Шеллінгом, але реальне здійснення такої інтенції вимагатиме виходу за суто постмодерні обрії світовідношення.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ СПІЛКУВАННЯ ОСОБИСТОСТІ

К. В. Джеджера, Рівненський державний гуманітарний університет

Феномен культури спілкування знаходиться у центрі численних наукових досліджень. Фундаментальне значення для його осмислення мають праці, в яких вивчаються явища культури.

Неоднотайність існуючих поглядів та наявність різноманітних підходів не дозволяє виокремити єдине, «універсальне» пояснення сутності феномену, у зв'язку з чим залишаються відкритими багаточисельні питання, що вимагають теоретичних розробок і практичної реалізації.

Зокрема, потребує розв'язання ділема стосовно встановлення змісту культури спілкування: чи відносити до нього всі закарбовані у досвіді людські здобутки у сфері спілкування, чи визначати зміст феномену лише аксіологічними вимірами. Від відповіді на це питання залежить підхід до вибору змісту досвіду спілкування та способів його трансляції у процесі професійної підготовки. Тлумачення культури спілкування у площині аксіології спрощує педагогічну задачу, основна частина якої полягає у формуванні гуманістичних цінностей, забезпечення успадкування гуманістичних культурних надбань.

У випадку віднесення до культури спілкування всіх набутків людства у цій сфері виникає необхідність складної, кропіткої і тривалої педагогічної взаємодії педагогів і студентів, скерованої на відбір суто людських зразків спілкування, пошук ефективних шляхів для реалізації досягнень духовної культури у суб'єктивному житті людини, подолання тих негативних, аморальних поглядів, переконань, звичок, які стали складовими її свідомості і поведінки, особистісної культури, що вимагає педагогічної взаємодії з цілісним внутрішнім світом особистості, усіма його сферами.

На цій основі виникає висновок стосовно пріоритетності духовного у змісті педагогічного аспекту досліджуваного феномену, необхідності досягнення освітнього процесу у навчальному закладі рівня іманентності духовності. Цю тезу обстоює М. Піщулін, який підкреслює концептуальну єдність філософії духовності і філософії освіти, і стверджує, що останні у своїх принципових параметрах розкриваються за допомогою єдиних законів. Розглянуті міркування стали підставою для уточнення педагогічного аспекту поняття «культура спілкування особистості» у межах встановлення аксіологічних параметрів особистісної культури, з позицій духовності.

Відповідно до цього є підстави розглядати поняття «культура спілкування» у педагогічному сенсі як *складову духовної культури — частину суспільного досвіду спілкування, що за своїм змістом і способами реалізації представлена тими духовними цінностями, які є основою гуманістичного контексту спілкування людей.*

В основу нашого твердження покладено ідею, обґрунтовану А. Флієром, щодо розуміння процесу опанування здобутків культури (інкультурації за автором) як процесу засвоєння елементів досвіду у вигляді системи накопичених знань, принципів, умінь і навичок колективного співжиття, діяльності, критеріїв самовизначення і технологій соціальної взаємодії. Досвід, за переконаннями автора, виступає квінтесенцією змісту культури, продуктом селекції різноманітних технологій колективної життєдіяльності, соціальної консолідації і регуляції взаємодії людей.

З урахуванням вищезазначеного уявляється можливим розуміти феномен культури спілкування особистості як індивідуальний результат засвоєння суспільного досвіду, а педагогічний аспект визначати у контексті опанування духовного змісту досвіду спілкування.

БУТТЯ ЛЮДИНИ В СУЧАСНИХ СОЦІО-КУЛЬТУРНИХ УМОВАХ ЗА Ф. ДЖЕЙМІСОНОМ

Т. М. Заваженко, Київський національний університет ім. Тараса Шевченка

На зламі тисячоліть виникла духовна потреба людства у власному самовизначенні, яка відобразилась у низці філософських концепцій. Їх